

Nemzeti dal

Talpra magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válasszatok! –
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhozottak ősapáink,
Kik szabadon éltek-haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Fényesebb a láncnál a kard,
Jobban ékesíti a kart,
És mi mégis láncot hordtunk!
Ide veled, régi kardunk!

The National Poem

On your feet, Magyar, the homeland calls!
The time is here, now or never!
Shall we be slaves or free?
This is the question, choose your answer! -
By the God of the Hungarians
We vow,
We vow, that we will be slaves
No longer!

We were slaves up til now,
Damned are our ancestors,
Who lived and died free,
Cannot rest in a slave land.
By the God of the Hungarians
We vow,
We vow, that we will be slaves
No longer!

Useless villain of a man,
Who now, if need be, doesn't dare to die,
Who values his pathetic life greater
Than the honor of his homeland.
By the God of the Hungarians
We vow,
We vow, that we will be slaves
No longer!

The sword shines brighter than the chain,
Decorates better the arm,
And we still wore chains!
Return now, our old sword!

A magyarok istenére	By the God of the Hungarians
Esküszünk,	We vow,
Esküszünk, hogy rabok tovább	We vow, that we will be slaves
Nem leszünk!	No longer!

A magyar név megint szép lesz,	The Magyar name will be great again,
Méltó régi nagy híréhez;	Worthy of its old, great honor;
Mit rákentek a századok,	Which the centuries smeared on it,
Lemossuk a gyalázatot!	We will wash away the shame!
A magyarok istenére	By the God of the Hungarians
Esküszünk,	We vow,
Esküszünk, hogy rabok tovább	We vow, that we will be slaves
Nem leszünk!	No longer!

Hol sírjaink domborulnak,	Where our grave mounds lie,
Unokáink leborulnak,	Our grandchildren will kneel,
És áldó imádság mellett	And with blessing prayer,
Mondják el szent neveinket.	Recite our sainted names.
A magyarok istenére	By the God of the Hungarians
Esküszünk,	We vow,
Esküszünk, hogy rabok tovább	We vow, that we will be slaves
Nem leszünk!	No longer!

Written by: PETŐFI SÁNDOR (1848)   Translated by: KŐRÖSSY LÁSZLÓ (2004)^[4]

http://en.wikipedia.org/wiki/S%C3%A1ndor_Pet%C5%91fi

From Wikipedia, the free encyclopedia

The native form of this personal name is Petőfi Sándor. This article uses the Western name order.

Sándor Petőfi (born **Petrovics**; Hungarian: *Petőfi Sándor* pronounced [ˈpetøːfi ˈjaːndor] Slovak: *Alexander Petrovič*; Serbian: Александар Петровић; 1 January 1823 – most likely 31 July 1849) was a Hungarian poet and liberal revolutionary. He is considered Hungary's national poet, and was one of the key figures of the Hungarian Revolution of 1848. He is the author of the *Nemzeti dal* (National Song), which is said to have inspired the revolution in the Kingdom of Hungary that grew into a war for independence from the Austrian Empire. It is most likely that he died in the Battle of Segesvár, one of the last battles of the war.